

Straipsnis "**Bernardinuose**": Ula Danilevičiūtė. [Menas ir laikas](#). Arba pasiklydusieji ir pamirštieji Gerb. U. Danilevičiūtė.

Neslepiat: žengiat į temą be vizijos. Atvirumas – garbinga. Nesmagu, kad ir temą paliekat su eklektiniu debesimi. Pradžiai rodot, kaip kenčia bažnyčios - lyg uždažomos freskos. Toliau – griuvusių romantika, ją jaučiam ir mokam. Čia derėtų priminti kvailių (ar gudruolių?) neišsaugotus tavo dvarus, o Tėvyne. O Ula, kiek šiuolaikiško meno dabar ten, kiek puvėsių žavingų, atrastum ir rūdį.

Bet dabar - pro itališko kiaušo skyles smunkam tiesiai į garsingojo „Vilniaus vamzdžio“ apoteozę, grįžtam klasikon vėl, ir galiausiai sužinom: „aiškios pozicijos apskritai tuščias reikalas ieškoti“, - kaip ir Dievo nebuvimo įrodymų. Bet – „Bet gal kažkam pravėrs...“ Mums praverčia.

Superpostpost ir t.t. avangardui įvertinti teikiame didžiąją **dramblio šūdo** teoriją. *Termino kilmė*: tūlas dailininkas, regis Pietų Afrikos, nutapė Madoną (Dievo Motiną) dramblio išmatomis. Kodėl taip? Kad pasirodytų, įsiamžintų, šokiruotų, uždirbtų... apskritai – nežmoniškai, bet kironiškai. Kaimiečiai tą reiškinį žinom nuo amžių, dabar jisai užvaldė meną. Dabar lengva nustatyti kūrinio modernumo laipsnį, t.y. ištirti (kol kas apklausos būdu, kol matavusieji Oną sukurs moksliškesnį metodą), kiek kūrinyje dramblio... Kiek dramblio š... Vilniaus vamzdyje? O kiek Baltijos sienoje? Apklausos parodė: vamzdyje – 100%, t.y., turime šedevrų šedevrą. Sienoje ~70%, t.y., gana šiuolaikiškas kūrinys. Štai aiški pozicija visiems menams, be bailios neapsisprendimo miglos.

Straipsnio pastebėjimams apie meno padėtį pritariame. Sėkmės.

Pagarbiai, algmar.lt

Bernardinai šūdo nepriėmė – tik išmatas...

Komentuojama: © Justinas Žilinskas, <http://www.skaityta.lt/>, apie: **Audronė Urbonaitė**, "Posūkyje - neišlėk"

Recenzentui Justinui Žilinskui „Posūkyje“ kažko nedavė... nes nesugebėjo paimti. Bet kodėl gi - ne? - Dėl epidemiškai paplitusios recenzentų ligos: nesidžiaugia tuo, kas meno objekte yra, bet įnikę ieško, ko autorius ten nepadėjo. Dar aistra kūrinėlių būtinai įkišti į lentyną: šis prie realizmo buitinio, tas – romantinis, anas kondrotinis... Ir kritikas nebesuvokia, ką mato – kad „silpniausia“ novelė yra būtinas ir puikus knygos įvadas, įtvirtinantis temą, o distancijos nebuvimas – meninis metodas. Pavargęs begraibydamas kačių - tuštumoj - kritikas nebeįžiūri, ką turi rankose.

„Posūkyje“ – talentingai parašyta knyga. Ryškiai ir originaliai papildė kitus meninio charakterio tyrinėjimus ir įvairias išpažintis.

Veidas.lt, Algimanto Šindeikio straipsnis: „Kai skurdas maišomas su nelygybe“

Komentaro komentarai: liberalizmo grimasos

Gerb. A. Šindeikis pasako pusę tiesos, kuri tačiau toliau beskaitant nebedaro įspūdžio, mat kitą pusę tempia ant tam tikro kurpalio, o apskritai, iškraipo proporcijas, viską suvelia – kaimiečiai tokiu atveju sakome: neskiria š nuo bandelės. Pakapstykite, idant atskyrus.

1. Sovietinė lygiava bankrutavo ir tuo įrodė tikslumą Markso įžvalgų, į kurias nesigilino ir jų neklausė.
2. Liberalizmo karalija bankrutavo ir tuo įrodė ne Markso mokinio Freedmano, kuris gudrus, kvailumą, bet kvailumą tų, kur sekė paskui jo išvadas – lyg Breigelio akliai.
3. Liberalusis pusrutulis tol neprastai gyvavo, kol skaitė Marksą – buvo priverstas pažinti Sovietus. Gal ir pažino, bet išgveręs būdamas tos terbų sąjungos žlugimu niekaip nepasinaudojo. Tiek tesugalvojo – na dabar tai jau rinka laisva, laisvai pūsk burbulus prieš dėsnių vėją.
4. Lygių galimybių geriau neminėti – nebemadinga ir gėda. Lietuva ištinusi nuo kvailiausio, tik ne socializmo, o laukinės stadijos liberalizmo. Stebėjom kaip liberalėja ir varžtus nusimeta korupcija, kaip biurokratų, kaip verslininkų iš pančių slysta apetitas. O kai prireikia pavyzdžio, tai vis šveicarai, skandinavai – kur dar likę praktinio socializmo.
5. Konstitucinio Teismo formuluotė puiki ir teisinga. Literatūra! Tikriausiai gražiau nei užsienio teismų. Menininkai mes lietuviai.
6. Marksizmo ir bolševizmo teoretikai manė, kad klasių kovos panaikinimas gali sukurti teisingą ir lygią visuomenę. Kuo visa tai baigėsi sovietinėje praktikoje, išbandėme savo kailiu. Paskui savo kailiu bandėme liberalizmo laisvėjimą. Dabar išbandome fridmaniškai - klasišką garmėjimą į prieš du šimtmečius jau tirtą ir ištirtą krizių ciklą.
Ir taip toliau.
Tiesą sakant, atkapstinėti nuobodoka. A. Šindeikio straipsnis dvelkia rinkimų nuojauta.

„**Marksistai**“, Mefisto. [Materializmas, empiriokriticizmas](#) (...) ir šiuolaikinio marksizmo problematika.

Mefiste. Kalbos daug, kada nors gal pakomentuosiu tinklapyje www.algmar.lt. Dabar tik keli įspūdžiai.

1. Marksizmo revizijos ilga ir plati istorija. Gyvuoja praktinis (pozityvus) poreikis drumsti anų daug kam nemalonių įžvalgų poveikį. Linksma stebėti, kaip nuolat kartojasi tų revizijų pagrindai, formos, kryptys. Flirtas su Machu irgi nieko naujo. Toli pasistūmėjo mokslas, kurio vis graibstosi revizoriai, bet mokslo interpretacijų argumentai tebetraukiami iš tos pačios terbelės – subjektyvizmas... fenomenalizmas... ... postmodernizmas – ir vėl tie patys, tik drapanas pakeitė -izmai, vis neišdžiūstantys dar Lenino išjuoktų *madingų žodelių* pūslai.

2. Paskaitykite dar sykių jūsų straipsnio skyriaus *M-teorija ir mokslo filosofija* 4-tąją pastraipą (Leninistinėje pasaulėžiūroje...), ji viena charaktiringesnių. Pats nustebsite – kaip pavyko sutverti šitokią scholastinę abrakadabrą... Jau kažkiek šimtmečių kai rimčiau filosofuojančių tarpe priimta nesikabinėti prie žodžių, o stengiamasi suprasti pašnekovo mintį, galvojimą. Taigi ne Leninas, o jūs lingvistiškai išsukinėjate nuo esmės. Materija, substancija... ir oponentas

parblokštas. Jūs dargi ne lingvistikoje – maudotės kazuistiniame lygmeny...

3. Kiek toliau - filosofams ir mokslininkams materija – diskusijų objektas. – Čia iš postmodernizmo kraitelės. Tai ir gerai, Leninas ir diskutuoja, tai kam dėtis, kad jo nesuprantame? O jei tūlam idealistui malonu vaizduotis, kad bučiuoja ne merginą, o energijos lauką – į sveikatą!

4. „Vis labiau sutinkama, kad fizika turi tirti reiškinius ir sąveikas, o ne materiją“. – Tai čia, vadinasi, ne *circulus in demonstrando*? Ne, čia stengiamasi problemą išspręsti ne mintele, o žodeliu. Vėl senukas postpost.

Garbus, nors siauraprotis, Rosenbergas žavėtusi tais kalbos fokusais. Bet liūdnas Wittgensteinas gal net nusijuoktų – patyręs, kur nuvedė mažiukus jo mintys. „Juodas varnas“ – vėl žodeliai, ir gerokai nuobodesni, negu senos geros aporijos...

5. Komiškai nuskamba teiginys: „kai kurių dalykų, pavyzdžiui, kokia visata buvo iki Planko vienetų, nesužinosime niekada“. Kiek jau prašapo tų niekada. Atsisės koks vaikinys po obelimi, be kompiuterio, gal ir be pieštuko, tik su galva – ir sužinosim. Bet ir M-teorija jau braunasi į priešprogriminiuosius laikus. Ir ateities - žmonija gal dar turi.

Išvados

1. Postmodernizmas – eklektikos karalija.

2. Marksistams laikas ruošti naujoms madoms, kurios ateis po postpost.

Anarchija: Nida Vasiliauskaitė. Kodėl „mums“ nieko neatsitiko

Gerbiama Nida.

Pasakote net daugybę tiesos, deja, kaip dažnai šiuose puslapiuose, su daugybe tuščio trenksmo, ir net nenusitaikydama atidžiau. Beje, tiktų sakyti: Sokrato priesakai. Apie trenksmą jau sakiau Castorui+, Viliui, Mefistui... Su mergina nenoriu kalbėti anuo stilium. Savo herojus pažįstat. T. Venclova – maždaug senybinis piemenėlis didmiesty. Pasisekė, prasišvietė, prisitaikė, pasitarnavo, ir štai – pretenzinga, arogantiška, betgi sėkmingai plūduriuojanti pūslė. L. Donskis, manding, gerokai panašus, tiktai gerokai inteligentiškesnis, galvotėsnis, atsargesnis... Asmeniškai priimtinesnis, kartais klausosi. Manding, turi gilesnių paskatų savai pozicijai.

Abu minties ir išsilavinimo (prisiskaitymo, prisiplepėjimo su užsieniečiais panašiais?) galiūnai – už pagarbą žmogaus teisėms ir laisvei, ir t.t., t.t., banalybes žinot atmintinai, - betgi galiūnai tempia visą tą didingą grožį ant savojo kurpalio, ir bemat mus grūda į savo šlepėtę, dar tėviškai primena – dabar nepatogu, tiesiog nemoralu nebūti gėjum, dar kuo nors... gal – nemylėti ožkutės, kurią minit, kad neatiduotumėt kreacionistams? Ar manot, kad kuria nors prasme šie vaikinai – anarchistai? Na, ir jie pasako daug tiesos. Jie už pažiūrų įvairovę – tokią, kiek skirias Venclova nuo Donskio. Jei kas toliau nukrypo – šiukštu, amžinas kenkėjas. Ar tilptų į tą įvairovės sprindį Nida? Hm... galiūnai auklės dar merginą. Ne vien tiktai smalsu būtų žinoti, kokia pati artimiausia aplinka Jus formavo.

Bet čia apie galiūnus, kurie Lietuvos nebežiūri pro šv. Liberalizmo aukurų dūmus. Tiksliau – mus tepa, kuo patys kvepia. O Jūs? Juk iš visų išsunktose sultyse mirkštam kartu. Ir teisybės, ir klausimų pažėrėt daugiau nei Donskis. Štai Jus išrinksim, ant pjedestalo pastatysim kaip Lenina. Tuoj teks ištiesti ranką. Kur rodysit, ar paskui tuodu minties galiūnus, ar žinot ką nors įdomiau? Kad būtų Jūsų, ne angažuotas griausmas. Išsiaiškinkit, apsispręskit, neslėpkit.

Pagarbiai, algmar.lt